VOLEI

Înaintea unor noi întîlniri internaționale

Selecționatele noastre se află înaintea unor noi confruntări internaționale. Este vorba de turneele ce se organizează în țara noastră între 24 și 29 ale acestei luni.

Iubitorii voleiului din Brașov vor avea prilejul să vadă la lucru formații de certă valoare, cu performanțe remarcabile. Fără îndoială că în fruntea tuturor se situează echipa feminină a Japoniei. Campioanele mondiale ne vizitează țara pentru a treia oară. Sosirea este anunțată pentru ziua de 17 iunie și pînă la data turneului campioanele mondiale vor efectua cîteva antrenamente împreună cu voleibalistele noastre.

In afara Japoniei mai participă la turneu selecționatele R.P.D Coreene. R. D. Germane, R.S.S. Ucrainene și echipa olimpică a R. P. Romîne. Așadar, la Brașov vor evolua trei din echipele calificate în turneul olimpic (Japonia, Romînia, R.P.D. Coreeană); în echipa sovietică vor figura probabil multe din componentele selecționatei U.R.S.S.

La aceeași dată, la Constanța se va desfășura un turneu masculin. Participante: echipele R. P. Romîne — campioană europeană, R.S.F. Iugoslavia, R. D. Germane, R.S.S. Ucrainene și selecționata orașului Constanța. Iată deci, că, și turneul de pe malul mării se anunță deosebit de tare.

Pînă la data turneelor, loturile noastre olimpice își continuă pregătirile sub conducerea antrenorilor Nicolae Sotir și prof. Ștefan Roman (la băieți), Dr. Miron Georgescu și prof. Nicolae Murafa (la fete).

AL. C.

NOTĂ

Absențe regretabile

Selecționata feminină de volei a susținut — recent — două meciuri de verificare cu echipa R. P. Ungare. Întîlnirile au fost deosebit de utile întrucît ne-au dat prilejul să urmărim evoluția olimpicelor noastre în compania unui adversar valoros, să vedem care este stadiul pregătirilor și mai ales perspectivele lotului nostru feminin.

Desigur rezultatele se cunosc și ele sînt promițătoare. Dar ce legătură are titlul materialului cu meciurile susținute de echipa R.P.R.? Și totuși...

Echipa noastră se prezenta la jocuri după perioada pregătitoare din iarnă, după noi și noi căutări pentru a practica un volei la nivelul cerințelor actuale. Ne gîndeam că toate acestea îi vor interesa pe cei ce se ocupă de volei în Capitală — antrenori, profesori de educație fizică cu specializarea volei și chiar pe... voleibaliști. Ne așteptam să-i vedem pe toți în tribunele sălii Floreasca. Dar cu părere de rău a trebuit să constatăm că tocmai cei care sînt direct interesați în bunul mers al activității voleibalistice, au lipsit. Nu i-am văzut decît pe antrenorii Șt. Stroe (C.P.B.), N. Răducanu (Știința București), pe cîteva jucătoare de la Știința București și Rapid. Oare, doar aceștia au simțit nevoia să-și completeze bagajul de cunoștințe? Ceilalți antrenori din Capitală sau voleibaliștii care activează în diferitele competiții (3395 jucători și 2085 jucătoare sînt legitimați în prezent în București!) să fi învățat totul în așa măsură încît să nu-i mai intereseze un meci internațional? Evoluția slabă a unor echipe ca Progresul, Voința ne arată că ele mai au încă multe de învățat. De ce n-au folosit prilejul?

AL. CONSTANTIN

HANDBAL în 7

Știința Timișoara — o merituoasă campioană

Interviu cu antrenorul federal N. Nedef

Cîștigînd toate cele 6 partide din cadrul turneului final, handbalistele de la *Știința Timișoara* au tranșat — de data aceasta — în favoarea lor rivalitatea cu cele două reprezentante ale Capitalei, *Rapid* și *Știința*, ducînd pentru prima oară în istoria acestei competiții cupa și tricourile de campioane în orașul de pe malul Begăi. In același timp, formația studentelor timișorene este prima echipă din provincie care reușește să cucerească un titlu la handbal în 7.

In cadrul unei discuții cu antrenorul federal Nicolae Nedef am aflat cîteva amănunte interesante asupra întrecerii finale, încheiate recent la Craiova.

— Ce ne puteți spune despre rezultatul final?

— *Pentru unii, victoria echipei bănățene poate apare ca o surpriză. Acestora vreau să le reamintesc însă că încă de la ediția precedentă a turneului final ȘTIINȚA TIMIȘOARA se impusese ca una din principalele candidate la titlu și numai lipsa de experiență le-a făcut pe studente să cedeze atunci întîietatea echipei Rapid București. De data aceasta însă, handbalistele din Timișoara s-au prezentat cu „7-le" cel mai omogen. Jucătoarele (în special cele din formația de bază) și-au îmbunătățit mult cunoștințele tehnico-tactice, s-au mișcat cu mare ușurință, acționînd cu atenție în apărare și cu multă cursivitate în atac. Prof. VICTOR CHIȚA a muncit destul de mult cu echipa sa în acest an și victoria elevelor sale este pe deplin meritată. I-aș reproșa însă faptul că la ora actuală echipa nu cuprinde decît 7 jucătoare cu o valoare ridicată, nivelul de pregătire precum și posibilitățile rezervelor fiind sub cerințele unei echipe campioane.*

— Vreo remarcă deosebită?

— *Da. In primul rînd aș vrea s-o menționez pe GERLINDE OPREA care a fost un adevărat „factotum" în formația timișoreană. Excelentă conducătoare de joc, ea și-a făcut adesea simțită și forța și eficacitatea aruncărilor sale la poartă. Ana Nemeț și Rodica Bain, în ușor progres, au fost golgeterele echipei, iar Lucreția Anca a apărat cu multă sobrietate și siguranță.*

— Cum se explică eșecul formațiilor bucureștene?

— *Avînd în vedere lotul deplasat (au lipsit Ana Boțan și Antoaneta Oțelea) cred că echipa RAPID poate fi mulțumită cu locul secund. Feroviarele au luptat cu multă ambiție, reușind chiar să întreacă pe jucătoarele ȘTIINȚEI BUCUREȘTI (de care fuseseră învinse cu 7—1 în returul campionatului). Lipsa unor rezerve de valoare (și în cazul acestei echipe se impune o grabnică împrospătare a lotului cu elemente de perspectivă) le-a împiedicat însă să obțină un rezultat mai bun. Cea mai mare deziluzie însă a produs-o ȘTIINȚA BUCUREȘTI, care se prezenta la acest turneu ca principală favorită. Spre surprinderea tuturor însă, handbalistele Științei au practicat un joc steril, fără orizont, pierzînd de cele mai multe ori direcția porții. In plus, exasperanta lor ineficacitate (au ratat din pozițiile cele mai clare) a surprins în mod cu totul neplăcut. Cît despre S.S.E. Timișoara, ultima clasată, aceasta este o formație tînără, cu frumoase perspective, care a confirmat și în acest turneu (prin rezultatele strînse din cele mai multe meciuri) progresul înregistrat în acest campionat.*

Fază din meciul Știința Timișoara — S.S.E. Timișoara desfășurat la Craiova.

— Care au fost cele mai bune jucătoare ale turneului?

— *După părerea mea: I. NAGY, G. OPREA, A. NEMEȚ, M. CONSTANTINESCU și A. SCHRAMKO.*

In încheiere, iată pe componentele noii echipe campioane: LUCREȚIA ANCA și ANGELA NIȚU — portari, GERLINDE OPREA, ANA NEMEȚ, RODICA BAIN, FELICIA GHEORGHIȚĂ, MARIA OȚOIU, EDELTRAUT FRANȚ, HERMINA CHIȚA, MARIA GHEORGHEVICI și ROSVITA NEUROHR.

PE TEME EDUCATIVE

Și totuși, am scris...

Ne aflam în biroul tov. *Gh. Dunărințu*, președintele consiliului raional UCFS Turnu Severin. Împreună cu noi mai ședeau în jurul mesei boxerul *Ion Costea* și instructorul *Constantin Drăghici*. Acesta din urmă vorbea cu amărăciune:

— *De la o vreme ești criticat mereu*, se adresa lui Costea. *Tot ce-ți spun îți intră pe o ureche și îți iese pe cealaltă. Te-ai înfumurat, nu mai asculți de nimeni și acum te-ai apucat de fumat și de băutură.*

Spunînd acestea, instructorul voluntar C. Drăghici nu-și explica cum de a putut Ion Costea, elev în clasa a 9-a a Școlii medii nr. 3 din Turnul Severin, să se schimbe atît de mult... Acum trei ani, cînd a venit să învețe boxul, era un băiat liniștit, silitor, cu multă voință, care i-a inspirat încredere. A trecut puțin timp și *Costea* a ajuns din urmă o serie de colegi mai avansați. În 1963, s-a calificat în finala campionatului republican de juniori, la categoria hîrtie, unde l-a întîlnit pe *Ovidiu Gorea* din Reghin. A fost învins de către adversar dar *C. Drăghici* era mulțumit, pentru că elevul său reușise să devină vice-campion de juniori al țării. Ion Costea dovedea că și-a pus în gînd să devină un mare campion, reușind — datorită conștiinciozității cu care se pregătea — să cîștige 18 din cele 19 meciuri susținute în 1963 cu boxeri mult mai experimentați. Din toamna anului trecut, însă, el a alunecat treptat-treptat pe panta înfumurării. Bizuindu-se prea mult pe talent și pe „viitorul de mare boxer" de care îl asigurau „prietenii". Costea nu mai asculta sfaturile instructorului, lipsea nemotivat de la școală și făcea antrenament cînd vroia și cum vroia. Urmarea? În acest an, el a fost eliminat din campionat încă de la faza de zonă, unde a fost învins prin abandon, în repriza a doua.

— *De asemenea elemente*, a continuat tov. C. Drăghici, *secția noastră nu are nevoie. Ce să învețe de la tine ceilalți băieți din secție? Să fie îngîmfați? Conducerea asociației a hotărît să te excludă din secție.*

— *Ai început să-ți neglijezi și școala*, a intervenit președintele consiliului raional UCFS. *Seara, în loc să înveți, îți pierzi timpul cu diverși „prieteni" pe la colțuri de stradă și prin restaurante. Spune, e bine ce faci?*

Costea nu răspundea. Stătea cu privirile pironite în dușumea, cu pumnii încleștați, cu buzele strînse. Nu se așteptase ca asociația să renunțe la el.

★

În seara aceea, Ion Costea a ajuns acasă mai devreme ca de obicei.

Frămîntat, într-un tîrziu a adormit gîndindu-se la cele întîmplate.

★

A trecut cîtva timp. Într-o bună zi, inginerul *Niculae Ionescu*, președintele asociației sportive Metalul ne-a invitat la grădina „Patria" pentru a asista la primele întreceri ale amatorilor de box de la Uzinele mecanice din Turnu Severin, în cadrul Spartachiadei republicane. Tinerii Ion Bîrneanu, Dumitru Pogonici, Mihai Nicoară ș.a. se aflau la primul lor meci public. Au avut loc și cîteva întîlniri demonstrative ale boxerilor fruntași din asociația Metalul. Într-una din ele a evoluat și Ion Costea. După gală am stat de vorbă cu tov. Drăghici.

— *Știu eu dacă mai e cazul să scrieți? N-am vrut să-l primesc să facă demonstrație, dar a insistat atît de mult încît nu am putut să-l refuz. De la discuția avută la consiliul raional UCFS, Costea a început să meargă pe un drum bun. Acum vine primul la antrenament și mi-a promis că va lupta din toate puterile pentru a-și recăpăta încrederea și aprecierea colegilor lui de învățătură și sport.*

Și totuși, am scris fără a aștepta procesul complet al transformării tînărului boxer. Am scris pentru că sîntem convinși că Ion Costea are un fond bun, că-și va îndeplini angajamentul.

TR. IOANIȚESCU

ÎN CAMERA... OBSCURĂ

(Urmare din pag. 1)

îți dau o idee despre fizionomia lui. Două mănuși lungi pînă la umeri, întregesc un costum alb-gri pe care-l bănuiești dintr-un material neobișnuit.

Se aude zgomotul caracteristic manevrării unui comutator, apoi un scrîșnet metalic. Îmi dau seama că scrîșnetul e determinat de mișcarea tăbliei sticloase-plumburii, care îmi atinge — rece — pieptul. Din spatele „măștii" se aude aceeași voce calmă, precisă: „Da... da... Inspirați adînc! Tușiți! Lipiți-vă cu brațele de aparat. Inspirați, mai adînc! Tușiți! Imagine toracică normală! Mulțumesc".

Cineva răsucește din nou comutatorul și deodată rămînem în întuneric. Se deschide o ușă și lumina albă a neonului invadează camera obscură, risipind bezna. Omul cu ochelari se ridică de pe scaun... Parcă nu se mai termină! E înalt! Nefiresc de înalt! Poate că această senzație îmi este dată și de împrejurările în care se desfășoară acțiunea: trecerea aceasta de la lumină la întuneric, de la întuneric la lumină. Plecăm amîndoi, alături, într-o cameră micuță ca holul în care m-am dezbrăcat. Omul se așează pe un scaun, în fața mesei de scris și cu un gest care poartă în el o mare oboseală își dă jos „masca".

Instantaneu ne recunoaștem, dar o clipă nici unul dintre noi nu scoate nici un sunet. „Omul cu masca" nu e altcineva decît Dumitru (Titi) Medianu, fostul internațional, maestrul emerit al sportului la volei.

Iată deci unde a... dispărut Medianu — gîndesc mașinal, privindu-i fața care mai păstrează urmele concentrării din camera obscură.

— Ce întîlnire?! exclamă fostul internațional. Neașteptată, dar fericită. Mă refer la examenul pe care ți l-am făcut...

— Și eu mă bucur pentru amîndouă, întîlnirea și rezultatul examenului. Ce faci, omule? Nu te mai vede nimeni...

— Fiindcă-i obscură camera...

— Lasă, mă refer la altele, știi bine...

— Tot ești pe picior greșit, nu te supăra...!! Nu mi-a scăpat nici o întîlnire internațională de volei și nici unul dintre derbiurile campionatului.

— Mea culpa! Recunosc! Dar... vii la volei numai ca spectator... Altceva...

— Îmi pare rău că, pentru a treia oară, trebuie să-mi contrazic oaspetele... neașteptat. Am fost un timp antrenor al echipei Voința București din campionatul de calificare. Pot să-ți numesc și cîțiva oameni care sînt, dacă pot spune așa, creația mea, ca voleibaliștii Viorel Ozum, Ștefan Mitrea, Radu Todea, Constantin Ganciu...

— Și acum?

— Mă gîndesc ca din mulțimea de surori medicale din spitalul nostru să alcătuiesc o echipă de volei cu care să bat la porțile consacrării.

— Asta o spune un maestru emerit al sportului?!

— Nu, un medic radiolog, care în timpul său liber este antrenor.

— Pe cînd primul antrenament?

— Primul? A fost! Nu cu echipa, ci cu toate cele ce îndrăgesc acest sport, în cadrul întrecerilor Spartachiadei republicane. În spitalul nostru sportul se află în cinstea cuvenită. Doar luptăm pentru sănătatea omului și sportul este unul dintre cele mai eficace medicamente. Îl recomandăm tuturor. Deci...

— O proximă întîlnire pe terenul de antrenament sau de întreceri.

— Te aștept.

— Pe curînd!

VALENTIN PAUNESCU

DUBLU... GOL

Intr-o duminică după masă am poposit în comuna Dragoș Vodă, din regiunea București. Și, ca tot omul pasionat de fotbal, m-am dus pe terenul sportiv, la meciul pe care echipa locală „Victoria" îl avea de susținut în campionatul raional. Intîi au apărut gazdele. Ce m-a impresionat mai mult la acești fotbaliști a fost ținuta... vestimentară. Jucătorii purtau tricouri de culori diferite, de parcă echipa era a unei fabrici de coloranți și făcea pe teren reclamă produselor. In glumă am întrebat pe un cetățean de alături:

— Dar ce, pe la dumneavoastră a plouat mai devreme?

— Nu!

— Atunci cum de-a apărut... curcubeul pe teren? am arătat eu spre jucătorii din comună.

Vecinul se făcu la față, pe rînd, ca toate tricourile fotbaliștilor de la Victoria. Apoi ținu să-mi explice:

— Ce se poate face dacă mai toate fondurile asociației le înghit mingile?

— Mingile? Doar nu vrei să spui

FOILETON

că s-au cheltuit mai toți banii cu ele?

— Ba chiar așa. Pentru că porțile de pe teren au, în locul plasei de sfoară, una de sîrmă, cu vîrfuri ascuțite. Dacă mingea nimerește în ele, gata s-a spart.

— In cazul ăsta, portarul dv. trebuie să apere cel puțin ca Voinescu, în epoca lui de glorie...

— Cred și eu! Altfel echipa se alege de fiecare dată cu două goluri în loc de unul!

— Două?

— Desigur: unul în poartă și altul în... buget, că trebuie înlocuită mingea.

— Și dacă portarul totuși primește un gol?

— Atunci, după ce scoate mingea din poartă, o cercetează atent și o ascultă ca un doctor. Dacă nu s-a spart și nu răsuflă, răsuflă el ușurat.

Intre timp meciul începuse.

— Ce-i cu înaintașii „Victoriei"? am întrebat. Parcă sînt timorați

— Da. Sînt timorați de... sîrma porții. Cine le garantează lor că, nimerind în poartă, nu nimeresc și într-un vîrf ascuțit de sîrmă, care sparge mingea?

— In cazul ăsta, Victoria nu cîștigă acasă nici un meci

— Cam așa. Dacă însă dau peste atacanți adverși cu șuturi imprecise scot un scor alb. Dacă nu e alb, e... „albastru" pe urmă cu contabilul, din cauza mingilor sparte.

In clipa următoare am auzit un „aoleu!" rostit în cor atît de jucătorii „Victoriei", cît și de spectatori. Am înțeles cauza. Unul din atacanții gazdelor, din neatenție... deschisese scorul! Imediat însă vecinul se grăbi să-mi explice:

— Băiatul e nou în echipa noastră. Dar, după ce s-o învechi, nu mai trage el cu precizie în poartă! Riscă să-l tragă la răspundere contabilul, pentru deteriorare de bunuri.

V. D. POPA